నీలి

గత సంచిక తరువాయి

నా యెదురుగా కూర్చున్న తాటాకు బొమ్మ అందంగా వుండాలనీ, మంచి నగలూ. చీరెలూ కోరుతుందనీ, అదృష్టాన్ని, డబ్బును గూర్చి కలలు కంటున్నదనీ అనుకొంటూ నుగాని చదువుకోవాలనుందని అంటుం దనుకోలేదు.

చదువుకున్న వాళ్ళంతా యేం బావుకుంటున్నారు? మొదట్నుంచీ యిట్లాంటి ఆశల్తో పెరిగిన వాళ్ళు జీవితంలో భయంకరమైన కలలు కన్నారనీ, భౌతికమైన దృక్పథం అభిరుచులు ప్రాపంచికపుటలవాట్లలో మెసలి తయారైన మనుష్యులు సుఖంగా బ్రతక గలుగుతున్నారని చెప్పాలనుకున్నాను.

చేత్తో ఒక బొగ్గు తీసుకుని 'అ... ఆ...' అని నేల మీద వ్రాసి యిచ్చాను. చాలా సంతోషంగా నేను చెప్పినట్లు ఆ అక్షరాల్ని దిద్దుతూ మధ్య మధ్యను అవి బండబారిపోతూండటాన్ని అసం

పురాణం సుబ్రహ్మణ్యశర్మ

తృప్తితో గమనిస్తూ, మళ్ళీ తలెత్తి నా ముఖంలోకి చూసి- నేను చిరునవ్వు నవ్వగానే తలవాల్చి ఆ పొడుగాటి వ్రేళ్ళను బొగ్గు మసిలో త్రిప్పేది.

మధ్యలో నా కోసం బార్లీ నీళ్ళ పుచ్చుకుని వచ్చిన ముసలమ్మగారు, బొగ్గు మసి కేసి అర్థంకాని చూపొకటి విసిరి 'యేవిటే చేస్తున్నావు యిక్కడ-' అని ముఖం చిట్లించగా,

'చదువుకుంటోందండి నీలి...' అన్నాను ముసి ముసిగా నవ్వుతూ . ఆవిడ ముఖం వికృతంగా మారి పోయింది.

'నీ అత్త చూస్తే యింకేమన్నా వుందే... తిట్టి పోస్తుంది.'

నీలికి చాలా పౌరుషం వచ్చినట్లు గమనించాను. శ్రద్ధతో ఆ రెండు అక్షరాలనూ దిద్దటం పూర్తిచేసి

'యిహ వచ్చేసినట్లేనండి' అంది తృప్తిగా నాక్కు మాటు వెన్నువిరుచుకొని.

'చూడకుండా వ్రాయి-' అనటం తడవు గబ గబా చేత్తో మసిబొగ్గును తుడిచేసి ఒక అక్షరం కొంత వరకూ వ్రాసి, ఆలోచిస్తున్న ముఖం పెట్టింది.

'ఏ మొహం! ఈ పద్ధతిని ఎన్నేళ్ళు పడ్తుందే నీకు చదువు వచ్చేవరికి... ఆ వేలంతా బొగ్గుమసి చేశావు. నీ చదువు పూర్తయేసరికి ఈగది గోడలూ ఇల్లూ ఆవరణంతా బొగ్గు గీతలు మసితో కల కల్లాడిపోలిపిందే?'

'నివ్వూరుకోవే అమ్మా!' అంటూ అరిచింది నీలి కోపంగా. ఈ ముసలి వాళ్ళ ప్రతిదీ ఆక్షేపిస్తారు. అన్నింట్లో కలగచేసుకుంటారు. ఏదీ చెయ్యలేరు. కాని ఒకప్పుడు అన్నీ చేశామంటారు. నీలిని వూరిస్తూ 'రేపు సలకా బలపమూ తెస్తాను నీ'కన్నాను.

ఆ పిల్ల 'అ...... ఆ' వ్రాయటం పూర్తిచేసి నవ్వుతూ నా ముఖంలోనికి చూసింది.

'భేష్...' అని నేను నవ్వగానే 'పలకవుంటే యింకా దబ్బునొచ్చేస్తాయిగదండీ-'

'అష్టో'! అని తల వూపాను.

ముసలావిడ శ్రుతిమించుతున్నట్లు గ్రహించి నదై—

'నీ కేమన్నా పిచ్చా అబ్బాయ్— లేక వాళ్ల అత్త వేసే అక్షింతలు నువ్వు కూడా నాలుగు పంచుకుంటావా యే?'

'చూడండి. మా నీలిని లేడీని చేసేస్తాను' అంటూ వేళాకోళంగా నవ్వాను.

'ఎంత పిచ్చివాళ్ళర్రా మీరు?' అని గొణుక్కుంటూ మెట్లుదిగి వెళ్ళిపోయింది ఆవిడ.

నీలి వెనకాతలే నాలిక పంటితో నొక్కి వెక్కిరించేసింది. ఒకరి ముఖంలోకి ఒకరు చూసుకుని ఫక్కుమని నవ్వేశాము.

తిరిగి నాకు స్వస్థత చిక్కడానికి పది పదిహేను రోజులన్నా తీసుకొని వుంటుంది. ఉదయపు ఎండలో నా గది ముందు వరండాలో రెండు మెత్తటి దిండ్ల నానుకుని నేనూ, రాసిచ్చిన అక్షరాలు దిద్దుతూ చెరిపి వ్రాస్తూ నా శిష్యురాలూ— ఆమెలోని ఆసక్తిని వుత్సాహాన్నీ చూస్తూ యెంతగానో మురిసిపోయేవాణ్ణి. ఎంత త్వరగా యీమెకు అక్షరాలు వస్తాయి. ఎంత త్వరగా చదవటం వస్తుందీ- అప్పుడెంత గబగబా యీమెకు యీ ప్రపంచము యిందులోని వింతలూ విశేషాలు బోధపరుస్తాను అనుకుంటూండేవాణ్ణి.

నా శిష్యురాలిని 'కాలు బాగుచేయించుకుంటావా?' అని వొకమారు అడిగాను. నేను యిచ్చిన వాచక పుస్తకంలోని బొమ్మల్ని చూస్తున్న నీలి ఆత్రంగా "నిజంగా — నాకు కాలు వస్తుందాండీ" అనేసింది.

"ఓష్టో" అని ఆమెకు డాక్టర్లు బుర్రలు విడదీసి అతుకుతారనీ, కడుపులు కోసి రెండు ముక్కలుగా మళ్లీ కుడతారనీ, ఎముకలు తీసి పారేసి దంతంతో చేసినవి మళ్ళీ చేతులూ, కాళ్ళూ తెప్పిస్తా

రనీ, వాళ్ళ తల్చుకుంటే యే కీలు కా కీలు వూడదీసి పెట్టి మళ్ళీ మనిషిని చేస్తారనీ అద్భుతంగా వర్ణించి చెప్పాను. ఆ విధంగా నీలికి కాలు వచ్చే ఆశ, ఆ అమాయకురాలైన ముసలి తల్లికి కూతురి పెళ్లి -ఆశా రగిల్చి పుణ్యం గట్టుకొన్నాను.

నేను మళ్ళీ డ్యూటీలో చేరటంతో ఆమె చదువు వెనకట్టేసింది. ఈమారు పగలు డ్యూటీ. నా భోజనం స్టేషనుకు హోటలు కుర్రాడే తెస్తూండేవాడు.

బాగా పన్రెండు గంటలయింది. లైను మీద బండి ఫారం (Form) చేస్తున్నాను. ఈ మధ్యలో దూరాన చెట్లకింద పోర్టర్లు గుంపుగా ప్రోగడి గొడవ చేస్తున్నారు. ఏ దరిద్రుడైనా షంటింగులో కాలూ చెయ్యీ విరగ్గొట్టుకున్నాడేమో నని అటువైపు పరిగెత్తాను.

ఆ గుంపు మధ్యలో ఎర్రపరికిణీ, యెండగొట్టిన ముఖమూ, కుంటి కాలు, చేతిలో కారియరుతో నీలి నిల్చొని వుంది. నన్ను చూడగానే వాళ్ల వెకిలి నవ్వు లన్నీ కట్టడిపోయాయి.

“ఎందుకొచ్చావ్ యిట్లా-” అని కొంచెం కోపం గానే అన్నాను.

“ఇవ్వాళ నవుకరు కుర్రాడు రాలేదు. మీరు అన్నం తినకుండా వుంటారనీ...”

“చాలా గొప్ప పని చేశావ్- ఇంజన్లూ, బళ్లూ యిట్లా తిరుగుతుంటే యీ పట్టాల్ను బళ్ళను తప్పించుకోగల్గనే వచ్చావా? ఇంకా నా పుణ్యం బాగుంది. నేను చూశాను కాబట్టి-”

నీలి కళ్ళలో నీరు తిరుగుతూండగా “యింకెప్పుడూ యిట్లాటి పని చెయ్యనండీ’ అంది జాలిగా.

‘సరే- పద’ రెక్క చేత్తో పుచ్చుకుని జాగ్రత్తగా పట్టాలు దాటించి, ఎదురుగా కనుచూపు మేరలో పొట్టి మామిడి చెట్టు పచ్చడి గడ్డి- ఆ నీడలో అక్కడా అక్కడా ఎండ తళుక్కుమని మెరుస్తూండగా యిద్దరం అక్కడ చతికిలబడి అన్నపు గిన్నెలు నేలమీద పరిచాను.

పోర్టరు పరుగెత్తుకెళ్ళి కూజాతో నీళ్ల తెచ్చాడు.

నేను అన్నం కలుపుకొని తింటూ నీలికోసం చల్లటి షర్బత్తు తెప్పించి యిచ్చాను. నెమ్మదిగా షర్బత్తు పీలుస్తూ మధ్యమధ్యను మిసమిసలాడి పోతున్న ఎండలోని తెల్లటి మేఘాన్ని ఆశ్చర్యంతో చూస్తున్నది నీలి. రెండు నల్లటి కాకులు వొకదాన్నొకటి పొడుచుకుంటూ క్రిందుగా మా తలమీద నుంచి పల్టీలు గొడ్తున్నాయి. దూరాన యెక్కడో కుక్క మొరుగుతున్న ధ్వని షంటింగు యింజను చప్పుడులో కలిసిపోయింది.

‘చూశావా ఆ లైను మీద నిలబడి వుండే రైలు- దాన్ని యిప్పుడే తయారుచేశాను’ అన్నాను నవ్వుతూ.

‘ఆహ్హా!’ అంది ఆశ్చర్యంగా నా చేతులకేసి చూస్తూ.

నా ప్రజ్ఞకు నీలి చాలా సంతోషించిందల్లే వుంది. తీసుకెళ్ళి మళ్ళీ వద్దంటున్నా రిక్షాలో కూర్చోబెట్టి హోటలుకు పంపించేశాను. ఆ రోజు నాకు కొంచెం గర్వం వేసింది— నేను అన్నం తినకుండా పోతానేమో అన్న ఆందోళనతో నా కోసం ఒక ప్రాణి వెతుక్కుంటూ రావటమనేది.

ఆ విధంగా నీలే వెర్రిపిల్లాడికి నా మీద విరోధం

రెండు విధాలా

బెర్నార్డ్ షా

ఆయన దగ్గరకు ఓ అందమైన అమ్మాయి వచ్చి- “షా! మనిద్దరం పెళ్లాడుదాం! మనకు పుట్టే అబ్బాయి నా అందంతో, నీ తెలివితేటలతో ఈ ప్రపంచాన్ని జయిస్తాడు” అని పదే పదే బతిమాల సాగింది.

“నా అందం, నీ తెలివి తేటలొస్తేనో” సందేహించాడు షా!

“అలా అయినా ప్రపంచ ప్రజల హృదయాలని జయిస్తాడు” చెప్పిందా అమ్మాయి.

“ఎలా?”

“చిన్న పిల్లల్ని దడిపించడానికి పనికొచ్చే ‘బూచి’గా”

— నీల

'ప్ర'పంచ పదులు

47

అందినట్టే అంది దూరమైతే దాన్ని ఆకాశమనుకో
అరిచేతిలో మెరిసి మాయమైతే దాన్ని అవకాశమనుకో
గట్టు చేరే దెలా అంతంత మాత్రాన కలతపడిపోతే-
జనం మధ్యన వుండి మరుగుపడితేఅదేవనవాసమనుకో
నీ అద్దమే నిన్ను పరిహాసిస్తే అదే నీ దోషమనుకో

48

ఈ గద్దె కోసమేనా ఇన్ని వేషాలు వేసేది?
ఈ గడ్డి కోసమేనా ఇన్ని మోసాలు చేసేది?
ఇన్నాళ్ళు మనిషంటె ఏమేమొ అంచనా వేశాను-
ఈ ప్రాణికోసమేనా ఇన్ని ప్రాణాలు తీసేది?
ఈ పేరు కోసమేనా ఇన్ని పాపాలు మోసేది?

డాక్టర్ సి. నారాయణరెడ్డి

కలగటానికి కారణమయింది. ఉన్నట్టుండి ఒక రోజున నా గదిలో కొచ్చి 'త్రోసేస్తున్నా మీద మీద కురికి చేత్తో నా చొక్కా పీకి చించేశాడు. నేను చేయెత్తగానే బల్లమీద బోర్లించిన గ్లాసును రోజా ముఖం చూసుకునే అద్దాన్ని నా మీదకు గిరాటు పెట్టి పారిపోయాడు. తరువాత నేనా పిల్లవాడి బారినుంచి చాలా తప్పించుకు తిరిగాల్సివచ్చేది. ఏ మాత్రం యేమరి వున్నా నా మీదబడి కరవడానికి గాని బట్టలు పీకటానికి గాని సిద్ధమయ్యేవాడు. పులిలా వాడి కళ్ల నన్ను చూడగానే జిగేలు జిగేలుమనేవి. నోరంతా తెరచి పళ్లన్నీ బిగబట్టేవాడు. కాలును నేలకు రాసి ధనాధనామని దగ్గరున్న బల్లనో గోడనో కుర్చీనో తన్నేవాడు.

క్రమేపీ హోటల్లో అంతా- నీలి నేనూ ముసలమ్మ గారు నొకటే అన్న అభిప్రాయంలో కొచ్చేశారు.

నేను హోటలుకు వచ్చి దాదాపు మూడు నెలలు పైబడినా యజమాని మల్లయ్యకూ నాకు సన్నిహితత్వం యేర్పడలేదు. ఇద్దరం ముభావంగానే వుంటూ వచ్చాము.

'పంతులుగారూ! చిన్నమాట' అని ఆ రోజు తానే స్వయంగా కాఫీ కలుపుకొచ్చి 'పుచ్చుకోండి' అని నా ముందు వుంచాడు.

చీకటి పడబోతోంది. మామూలుగానే మల్లయ్య హోటలు ఖాళీగా వుంది. సర్వర్లు కూడా యే వీధి అరుగుల మీదో కూర్చుని బాతాఖానీ కొడ్తూంటారు. అతను నెమ్మదిగా నుపక్రమించాడు.

'ఎవరు మర్యాదుస్తులో యెవర్ని నమ్మకూడదో నేను యిట్టే పోల్చెయ్యగలను.'

నేను తాపీగా కాఫీగ్లాసు పెదిమలకు తాటించి చెప్పమన్నట్లు చూశాను.

'పాపం యిటీవలే జబ్బుపడి లేచారు. మీ వంట్లో యిప్పుడు మామూలుగా వుంటోందా?'

'డ్యూటీ చేసుకుంటున్నాను' అని నాలుగు వైపులా నొకమారు చూసి సిగరెట్టు ముట్టించాను.

మల్లయ్య మీసాల క్రింద నుంచి నవ్వాడు.

'ముసలమ్మగారు నాకు జబ్బుచేశాక సిగరెట్టు ముట్టుకోవద్దని ఆంక్షవేసి నీలిని కాపుంచిందిలెండి. అందుకని-'

'మీకైతే దాని అంగరక్షలకు ఎల్లా చిరాకు రావటం లేదో నాకు మట్టుకాశ్చర్యంగానే వుంది సుమండీ-'

మా యిద్దరి మధ్యా సిగరెట్టు పొగ చిన్న మేఘంలా లేచి అడ్డుకుంది. మల్లయ్య అందుకున్నాడు. 'మా అక్కయ్య యీ కుటుంబ వ్యవహారాలు సందర్భమూ కొంత మీకు చెప్పే వుంటుంది లెండి'

నేను యిరుకున పడి యేమంటే యేం ప్రమాదమోనని ఆలోచించుకుంటున్నాను.

'దాని డబ్బు కూడా సుమారు మూడు వందల చిల్లర నా దగ్గరుంది లెండి. మా నీలికి మూడేళ్లప్పుడు భర్త పోగానే వచ్చేసింది. చెప్పే వుంటుంది మీకు'. అతి కష్టం మీద 'హో!' అనగలిగా'.

"నీలికి కాలు బాగుచేయించాలని కూడా అని వుంటుంది లెండి."

తలకాయ వూపాను.

"అసలు నేనే ఆ పనికి పూనుకున్నాను. ప్రతి మాటూ యేదో విఘ్నం, నా భార్య నీలికి కాలు బాగుచేయిస్తే వాళ్ళ అమ్మ మరో సంబంధం చేస్తానంటున్నది అని గొడవపెడ్తోంది. దాని దుగ్ధ యేమంటే, తెలిసిన మేనత్తే తన అనాకారి పిల్లను

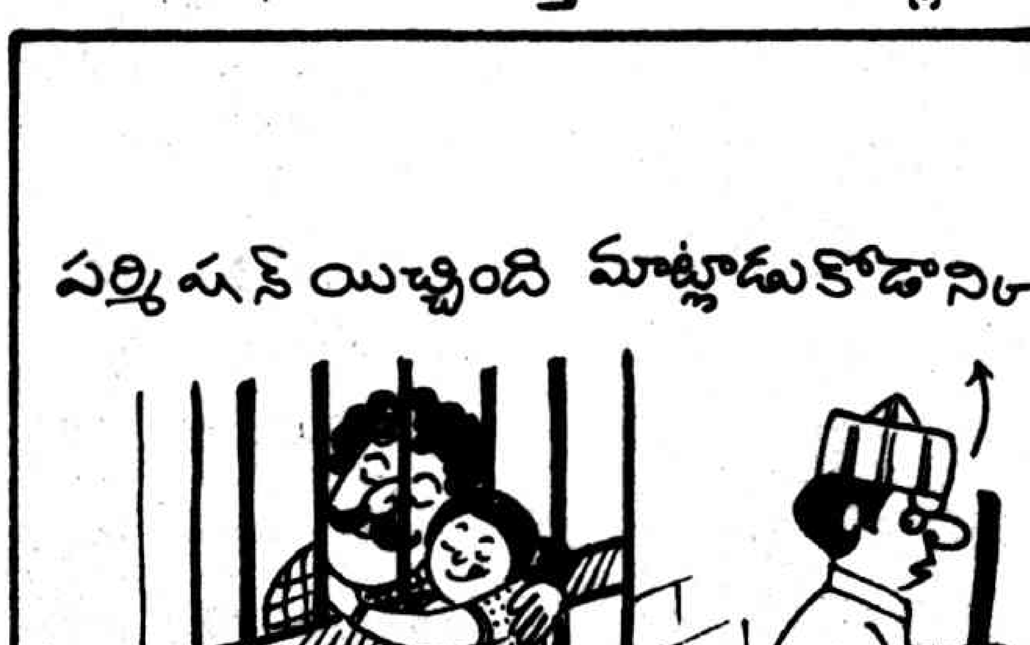

యివ్వటాని కిష్టపడకపోతే యిక యెవరిస్తారు కనుక ఆలోచించమంటుంది."

పులిలా గ్రుడ్లు పెట్టుకుని అద్దాలు, గాజు గ్లాసులు మీదకు విసిరే ఆ వెర్రి పిల్లాడి పెళ్ళి వ్యవహారం నా మెడకు చుట్టుకోబోతున్నది. ప్రపంచంలో యిద్దరు రూపవంతులైనవారికి వివాహం కావటమూ అతి కష్టం మీదనే జరుగుతోంది. ఇద్దరూ అనాకారులు, రూప హీనులైనా వాళ్ళకు వివాహం కావటమూ కష్టతరంగానే పరిణమిస్తోంది ఏం చిత్రం?

"మీరు చెప్పి చూడండి. ప్రస్తుతం నా భార్య దగ్గర కొంత పైకం వుంది. నీలికి వైద్యం ఆరంభించవచ్చు. ఆడవాళ్ల నోరు నొక్కిపట్టి అణచి మనం యేం సాధించగలం చెప్పండి. నా భార్య మట్టుకు సబబులేకుండా అడగడటం లేదు. అభిప్రాయాలు మనకైతే లక్ష వుండొచ్చు. చూడండి యితరుల వుద్దేశాల్ని కూడా మన్నించాల్సి వుంటుంది.

"అవునులెండి. నేను కూడా తప్పకుండా చెప్పి చూస్తాను" అని లేచి నెమ్మదిగా మేడమీదకు జారుకున్నాను. అయ్యో— వాళ్ల బ్రతుకులు అట్లా గడపనియ్య కూడదా— యీ కలహాలనే తాపత్రయం యెందుకు? నా మట్టుకు ఎంత ఆలోచించినా నీలిని కుంటిపిల్ల గదా అని వెర్రిపిల్లాడి కిమ్మనడంలో సబబేమీ కన్పించలేదు.

మరునాటి వుదయం మెట్ల దగ్గర నవ్వుతూ పలకరించింది యెల్లప్పుడూ ధుమధుమలాడ్తున్న ట్లుండే ముఖంగల మల్లయ్యభార్య కూడా. ఏదో ఆశలను చిలుకరించుకొని నవ్వే ముఖాల మాటున

ఆలోచనల కారుమేఘాల గుబురులో చిక్కడి, నే నొక్కడ్నే ఆలోచించుకోసాగాను. ఈ మనుష్యులు యేమేమో అనుకుంటారు. ఏవేవో ఆశలను పెంచు కొంటారు. కాని వాళ్ల సాధనలో యిరుకున పడి నలిగిపోయే చిన్న చిన్న హృదయాలను గుర్తించి కనిక రించటమనేది యెప్పటికి అలవర్చుకుంటారు?

రెండు పచ్చ కాగితాలను చేత్తో పుచ్చుకొని వచ్చి- 'నాయనా మీరీ వుపకారం చెయ్యాలి. ఆడకూతుర్ని నోరు తెరిచి అడుగుతున్నాను. మా నీలికి కాలు బాగయే సదుపాయం మీ చేత్తో కానిచ్చినట్లయినా ఎంతన్నా సంతోషిస్తాను' అంది మల్లయ్య భార్య.

తరువాత నేను డాక్టర్ని కలుస్తానని మాట యిచ్చి, నాకు తెలియకుండానే మధ్యవర్తిత్వం నెత్తిన వేసుకుని, ఆ మర్నాడు ఆసుపత్రిలో నీలిని చూపించాలని నిశ్చయం చేశాను.

ఆ రోజు రాత్రి బాగా ప్రొద్దుపోయాక గదికి చేరుకుని పడుకునే యత్నంలో వుండగా కామోసు- నీలి తలుపు త్రోసుకుని వచ్చి మూగదేవతలా తల కాయ వంచుకుని నిలబడిపోయింది. తలెత్తి చూశాను. టప్పటప్పమని కన్నీరు చింది నేల మీద పడ్తోంది. లాంతరు వొత్తి పెద్దది చేసి చేత్తో పుచ్చుకుని లేచాను.

దగ్గరగావెళ్ళి 'ఏం కావాలి? చెప్పవ్-' అని ఆమె చేయి పుచ్చుకుని మృదువుగా అడిగాను. మళ్లీ ఎర్రపావడా కట్టుకుంది. తల్లో చిన్న గన్నేరు పువ్వు ... గాజులు కదుల్తూ సన్నగా ధ్వనిస్తూండగా 'మేం ఇక్కడ్నుంచి వెళ్ళి పోతామండి' అంది.

'ఏం?' వులిక్కిపడి అన్నా.

'మా వూరుపోతే అమ్మా నేను యెక్కడైనా పనిచేసుకునన్నా బ్రతకగలమండి.'

'హోహో! అవశ్యం వెళ్లొచ్చు. అల్లా తిన్నగా వెళ్లిపోక మళ్లీ యిక్కడకు ఎందుకొచ్చావ్?' నేను నవ్వేశాను.

నీలి చెక్కిళ్ల కొత్త సిగ్గుతో ఎరుపెక్కాయ్.

'ఐతే నేను రేపు డాక్టరుగార్ని కలవక్కర్లేదు. ఇంక ఆసుపత్రి కెందుకు వెళ్లటం-'

'వొద్దండి. అంత డబ్బు మా కెక్కడ్నుంచి వస్తుంది గనుక''

'పోనీ నా డబ్బు నా కిచ్చేస్తావా? నేను పెట్టుబడి పెడ్తాను నీ కాలికి.'

'వద్దండి. మమ్మల్ని వెళ్లిపోనివ్వండి. నాకు భగ వంతుడే చాలా అన్యాయం చేశాడు. మిగిలింది ఆ పిల్లాడి నేత పనువుకొమ్ము ముడివేయించి మా అత్త పూర్తిచెయ్యాలని చూస్తోంది.'

'ఐతే మరి నాలాగే పెళ్ళిచేసుకోకుండా వుంటావా యెప్పుడూ?'

''కాలు వస్తే మట్టుకు నేనెందుకు పనికి వస్తానండి.''

''పోనీలే- మన్నిట్లారా.''

నీలి దగ్గరగా వచ్చి నిలబడింది.

జీవితం ఓ కల

మరణం తరువాత ఎక్కడో మేలు కుంటే, జీవితం కల అనుకోమా? కల తరువాత మేలుకున్నప్పుడు నిద్ర ముందు జీవితాన్ని ఎక్కడ వదిలానో, మేలుకుని ఆ కొనని అందుకోగలుగుతున్నాను కనుక జీవితం నిజమయింది. నిద్రలో జరిగింది కల, అబద్ధం అయింది. ఎందుకూ? కల జరిగిన తరువాత కొనను అందుకోలేను కాబట్టి, మళ్ళీ ఈ జీవితం కొన అందకుండా ఎక్కడో మేలుకున్న రోజున ఈ జీవితం కల కాదా? —చలం

''ఆనాళ గది ఖాళీచేస్తానన్న రోజున రాత్రికి రాత్రి నలుగురిలో చెట్టంత మనిషిని పిచ్చివాడి క్రింద జెలామణీచేసి యిప్పుడు నాతో నిమిత్తం లేకుండా ఎక్కడికి పారిపోదామని చూస్తున్నావ్?'' అని చేతులు రెండూ పుచ్చుకున్నాను.

విడుల్చుకొంటూ 'మీకు కోపం వచ్చిందల్లే వుందే? అంది.

'అన్లా? రాదా మరి-' అని నేను లోనికి వచ్చి ప్రక్క మీద వొత్తి గిల్లాను. కిటికీ తలుపులు బార్లా తెరిచివున్నాయి. దూరాన నక్షత్రాలు స్పష్టంగా మెరుస్తున్నాయి. హృదయం తేలిగ్గా వుంది. ఒక అల్పజీవికి బ్రతుకుమీద బ్రహ్మాండమైన ఆశను రగుల్కొల్పాను, పై కనలేకపోతున్నది గాని అంద రాడపిల్లలకు మల్నే మనస్సులో మంచి మొగుడ్ని దాచుకుని, ఆ మిణుగురు పురుగుల్లాటి కళ్ళతో తనివితీరా చూస్తూ, పుడకల్లాటి చేతుల్తో పట్టేసు కుని యీ నలిగిపోయిన హృదయాన్ని నైవేద్యం చేద్దామని నీలి కూడా ఆశిస్తూండవచ్చు. వెర్రి పిల్లాడి అయోమయ దృక్కులు ఆ బాలిక హృదయ కవాటాలను ఫిరంగి గుండ్లతో పేల్చినట్లు కాగా, పాపం ఆ బాధనుంచి ఎట్లా తప్పుకోగలదు? అయ్యో! అర్భకురాలు... నిస్సహాయజీవి!... నేనో, నా రోజారంగు పిల్ల యేమైంది? పాల మీగడ కుచ్చెళ్ళు, చిన్ని గులాబీ వన్నె లేత పాదాలు- కంపించే పెదాలతో మళ్ళీ వొక్క మాటు...... ఎట్లా గున్నానో అని నన్ను చూడ్డానికి రాకూడదూ? నాకు రెక్కలొచ్చాయి. గాలిలో పైకి లేచాను. చెట్ల మీద మంచి పరుగెత్తాను. అల్లా ఎగుర్తూ సంద్రాన్ని దాటాక అడవుల్ని చూశాను. పెద్ద పెద్ద పట్టణాలు భవనాలు వనాలు అన్నీ గాలించాను. వృథా — యేడుస్తూ అలసిపోయి హోటల్లోని గదిలోకే వచ్చి పడ్డాను. నా హృదయం లోపలంతా శూన్యం- అరణ్యం భగ్గున మండితే చూడాలనిపించింది. త్రాచుపాములు పట్టుకుని పీకితే హాయిగా వుం టుం దేమో- బండరాళ్ళను వేసి తలబద్దలు కొట్టు కున్నా బాగుండునని పించిందాయే! లాభం లేదు. సుఖమూ సంతోషమూ నన్ను యితరులకు యివ్వాలిసిందే కాని నా కెవ్వరూ యివ్వరు. అదృష్టం లేదనుకుని గట్టిగా హృదయ కవాటాలు మూసేసు కుని 'నాకేమీ అక్కర్లేదు. నేనే అందరికీ యివ్వాలి' అని బిగ్గరగా నాటుకున్నాను.

గుండెలు చేత్తో పుచ్చుకుని తడబడుతూన్న కాళ్ళతో నీలిని వెంటేసుకుని పెద్ద డాక్టర్ని కలి శాను. నా ప్రాణాలు బితుకుబితుకు మంటున్నాయి. డాక్టర్ల ప్రజ్ఞను గురించి చాలా కోతలు కోసినందుకు నొచ్చుకున్నాను. ఐదు పది కాగితాలు సమర్పిం చుకుని బ్రతిమాలాను. డాక్టరు ముఖం చిట్లిం చాడు. నీలికి కూడా భయంగానే వుంది. ఆ వికార మైన నీలికేసి అదే పనిగా చూశాక, ఆంగ్లంలో- 'లాభం లేదు. ఈ పిల్ల తట్టుకోలేదు. చాలా పెద్ద ఆపరేషన్ చేసి బొనిక మార్చాలి. అప్పటికీ ఆ కాలు నడవటానికి మాత్రం వుపకరించవచ్చు' అన్నాడు.

వెళ్ళి మునలమ్మగార్ని తీసుకొచ్చాను. ఆవిడ డాక్టరు కాళ్లా వేళ్లా పడి ''బీద వాళ్లం- పిల్లకి పెళ్ళికావాలి. కాలు లేందే యెవరు చేసుకుంటారు బాబూ!'' అని చెప్పుకుంది.

డాక్టరు ఫక్కుమని నవ్వేశాడు. మునలమ్మగారు ఆయన బూటుకాళ్లను రెండు చేతుల్తో పట్టుకో బోయింది. గోడవారను నిలబడివున్న నీలి వెంపమీద చిన్న దెబ్బవేసి 'నీకూ పెళ్లా... హోహో! ఐతే అవశ్యం నీకు కాలు యివ్వాలిసిందే—' అని నవ్వేసి వెళ్ళిపోయాడు.

ఇంకా వుంది

'నీలి' కథారచయితతో పాఠకుల ఇష్టాగోష్ఠి

పత్రికా సంపాదకులు, కథా రచయిత 'పురాణం' గారితో ఇష్టాగోష్ఠి ఏర్పాటుచేస్తు న్నాము. శర్మగారితో సాహితీ గోష్ఠి తెలుగు ఆధునిక సాహిత్య స్వరూపానికి అద్దం పట్టే నట్లు వుంటుంది. ఈనాటి సాహిత్యం మీద ఆయనకున్న అథారిటీ మీకు తెలుసు. గనుక ఉత్సాహవంతులైన యువతరం ఈ అవ కాశాన్ని సద్వినియోగం చేసుకుంటారని ఆశి స్తున్నాము.

ఈ ఇష్టాగోష్ఠిలో పాల్గొనే ఆసక్తిగలవారు మాకు ఉత్తరాల ద్వారా తెలియజేస్తే ఇష్టాగోష్ఠి కార్యక్రమ వివరాలను రూపొందించి ముందుగా తెలియజేస్తాము.

చిరునామా:
శ్రీ పురాణం సుబ్రహ్మణ్యశర్మతో ఇష్టాగోష్ఠి
ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక,
పోస్టు బాక్స్ నెం: 712, లబ్బీపేట,
విజయవాడ-520 010.